

съмъ отишълъ на училището? Мигаръ само за игра се събираме? Азъ признавамъ грѣшката си. Но по-виновно бѣше онова гордо и надутото момче — Евфорионъ, което знаеше само да се корче, но не и да се учи.

Младитѣ глави, млади приятели, сж безраздни и невнимателни. Вмѣсто да използватъ разумно врѣмето си за добро учение, тѣ се разговарятъ безцѣлно, присмиватъ се, прѣпиратъ се, правятъ разни смѣшки; и когато дойде часа да покажатъ успѣхъ, тѣ се червятъ и плачатъ.

Евфорионъ имаше голѣми дарби: бързо разбираше, лесно запомнѣше, сладко говорѣше, познаваше, що е хубаво и красиво. Притурете и това, че той бѣ синъ на богати родители и отъ нищо не се лишаваше. Ала всички тия дарби бѣха изхабени и напълно поврѣдени отъ многото недостатѣци, каквито имаха и други атински момчета, а именно: лекомислие, непостоянство и желание да подиграватъ другитѣ. Евфорионъ, който би могълъ да надмине всички, да бжде пръвъ, не можеше ни право да мисли, ни да постоянствува на мисълта си. И макаръ да бѣше честолюбивъ и гордъ, той бѣше най-слабъ ученикъ въ училището. Другитѣ ученици, не толкова даровити, но съ трудъ и постоянство, много го надминаваха. Евфорионъ, на примѣръ, както и другитѣ атинчета, обичаше горещо своя роденъ градъ. Ползуваше се отъ всѣки случай да изтъкне, че Атина е царица на Гърция, огнище за просвѣта на цѣль свѣтъ, образецъ на другитѣ народи, но това негово отечестволюбие бѣше само на думи. Главата му не разбираше, че на отечеството си човѣкъ може да бжде полезенъ само тогава, когато